

konce roku sehnat. V současnosti také děláme mezi obyvateli anketu, ve které zjišťujeme, co jim v této oblasti schází či co je páli a jaký mají pohled na církev, abychom spolu s hledáním Boží vůle věděli, kde a jak přiložit ruku k dílu a čeho se vyvarovat. V září budeme pořádat týdenní evangelizace s maňásky a doufáme, že se nám skrze ně podaří založit dětský klub. V prosinci bychom rádi uspořádali na sídlišti RZ-CM půlnoční vánoční bohoslužby pod širým nebem.

Pokud byste se za nás chtěli modlit, modlete se prosím za maňásková představení (12. – 19. 9.) a následný dětský klub; za to, aby nám Bůh světil konkrétní lidi, kterým budeme moci sloužit; a také za to, aby mohly růst do hloubky naše vzájemné vztahy v týmu a spolu s nimi i společná víza pro tuto novou práci.

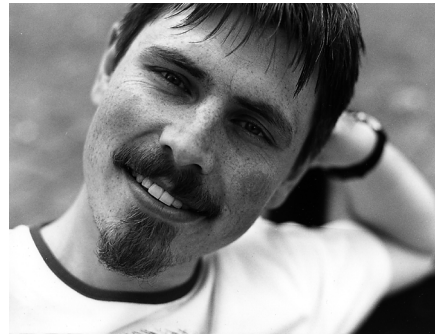
Marek Šrámek

absolvent původní čtyřleté formystudia, absolutorium v roce 1996

Po ukončení ETS jsem zůstal v Praze na výkon civilní služby. V té době jsem sloužil jako vedoucí mládeže v nově vznikajícím sboru CB na Opatově (dnes Šeberově). Bylo pro mě velkým povzbuzením vidět, že něco takového je i dnes skutečně možné, a zároveň to také byla velká příležitost poučit se z chyb, kterých jsme se v této nové práci dopustili.

Když jsem po skončení civilní služby nastoupil jako vikář do sboru CB v Kladně, dostal jsem se do propastné jiné situace. Zatímco na Opatově jsme začínali se skupinou plnou víry a nadšenou do misie a budování nového sboru, v Kladně jsem sloužil sto let starému sboru, který se navíc za posledních padesát let zmenšil sotva na čtvrtinu své původní velikosti. Nebyly zde téměř žádné mladé rodiny, žádný dorost, pár lidí v mládeži a většina členů byla v důchodovém věku. A já jsem byl na svém prvním sboru, nezkušený, hledal jsem sám sebe, první dva roky ještě svobodný a neměl jsem nejmenší tušení, odkud se do práce pustit. Jsem Pánu Bohu velice vděčný za to, že mě kladenský sbor v této nesnadné situaci podržel, a že na mě nekladl žádné přehnané nároky. Dokonce mě několikrát mile překvapilo, jak pružné a tolerantní tohle společenství navzdory svému vysokému věkovému průměru (63 let na člena) je.

Záhy bylo jasné, že pokud se nepustíme do misie, do patnácti let jako sbor úplně zanikne. A tak jsem začal otevřeně před lidmi mluvit o tom, že situace je velmi vážná, a že se nutně musí něco změnit. Kázal jsem o poslání církve, mluvil o výchově učedníků, o důležitosti svědeckého života všech členů sboru, podílel jsem se každoročně spolu s misionáři v našem sboru několik týdnů na anglických kempech a jiných misijních projektech a neustále jsem se snažil probudit mezi lidmi víru,

že to všechno má smysl, a že se k našemu úsilí Bůh přizná.

Všechno ale dopadlo jinak. Ačkoliv se podařilo nakontaktovat stovky lidí, nikdo se neobracel. A když konečně dva mladí lidé uvěřili, poměrně brzy naše společenství kvůli známosti s nevěřícími opustili. Ještě těžší bylo to, že se po několika letech intenzivní spolupráce rozhodli náš sbor opustit také misionáři a založili v Kladně vlastní novou práci. Tak jsme během pár měsíců přišli o většinu misijních kontaktů, které se vytvořily kolem výuky angličtiny, neviděli jsme žádné ovoce naší práce a všechno to skončilo velkým rozčarováním. A já měl pocit, že jsem sbor podvedl. Vedl jsem je k marné víře, že porosteme, že se Bůh k našim modlitbám a práci přizná, a nic se nestalo. Od té doby, co jsem byl ordinován za kazatele, jsem v Kladně přijal pouze jednoho člena sboru, zatímco jsem spousty jiných pochoval. Moje víra se scvrkla na minimum a místo toho, abych s nadějí ukazoval cestu druhým, stával se ze mě cynik, který teoreticky pořád ještě občas mluví o misii a růstu Božího království, ale sám tomu ve skutečnosti už moc nevěří. Věděl jsem, že pokud se můj postoj nezmění, bylo by poctivé celou kazatelskou službu ukončit. Také jsem vnímal, že i sbor potřebuje do svého vedení někoho, kdo se bude schopen znova nadchnout a dál sbor motivovat a povzbuzovat k novému zápasu, protože toho jsem už já osobně nebyl schopen.

Vykoupení mi nakonec přineslo tříměsíční studijní volno před nástupem na můj druhý

sbor a také roční působení na postu druhého kazatele CB v Dejvicích. Nebyl jsem pod tak silným pracovním tlakem a mohl jsem s Boží pomocí znova pomalu dávat dohromady roztrášenou mozaiku svého duchovního života. Jedním z mých hlavních úkolů bylo dotáhnout misijní pokusy na Praze 13 (Stodůlky) k založení nového sboru CB. Kdysi bych nad takovým úkolem skákal radostí, teď jsem do něj vstupoval velmi opatrně a s notnou dávkou obav, že to možná nedopadne, a že tenhle neúspěch bude znamenat definitivní konec mé kazatelské služby. Bůh mě ale v dobrém slova smyslu zaskočil tím, kolik skvělých lidí z Dejvic se k nové práci rozhodlo připojit. Také mi pomalu začal dávat zakoušet radost z toho, že můžu vést druhé. Nová výzva a pocit zodpovědnosti mě přestávaly děsit, a naopak mi začaly přinášet pocit naplnění. Po dlouhé době jsem konečně zažil to, že mě práce občas i baví.

Právě teď na začátku září jsme do toho spadli naplno a stali jsme se samostatným sborem. Do práce se při rozjezdu zapojilo celkem 40 dospělých a k mé radosti jsou to většinou mladé rodiny (máme okolo dvaceti dětí). Naši prioritou pro první rok je vybudovat zdravé a duchovně silné společenství, ve kterém by byla patrná Kristova láska. Pak teprve chceme zaměřit naše úsilí směrem ven k potřebným na Praze 13. Pokud se ptáte, kde беру záruku, že se bude celá práce skutečně pozeňhané rozvíjet, tak mohu říct jen to, že žádnou záruku nemám. Je to v Boží ruce, je to krok víry. Věřím v zakládání nových sborů, věřím, že lidé na Praze 13 potřebují vidět živého Krista na našich životech, a proto jsem teď tady a očekávám spolu s jinými, co skrze nás Bůh udělá.

Modlete se, prosím, za to, abychom zde ve Stodůlkách mohli skutečně vybudovat společenství, které by svou aktivní vírou a láskou zavřelo ústa všem skeptikům pochybujícím o Boží existenci a dobrotě. Modlete se za to, abychom se nenechali odradit ani dalšími přírodními neúspěchy. Vždyť víme, že poslední slovo bude mít ve všech věcech přece jen Bůh. Tato jistota i mně pomáhá podstupovat dál riziko služby pro jeho Království.

Srdečně Vás zveme na **Den ETS**, který se koná v sobotu 8. října 2005

v Pražské Tyrannus Hall v areálu Chvaly.

- 10 hodin setkání absolventů, učitelů a vyslanců ETS
- 14 – 15.30 hodin veřejné slavnostní shromáždění s imatrikulací prvního ročníku a vysláním absolventů 2005 do služby. Více informací na www.etspraha.cz.

14. – 16. listopadu 2005 proběhne v modlitebně Církve bratrské v Praze na Šeberově **Evangelikální teologická konference na téma Oko za oko, Starý zákon a dnešní etika**. Mimo kvalitních domácích řečníků přijal pozvání také přední odborník na Starý zákon a misii církve Dr. Chris Wright. Více informací a přihlášky na www.ea.cz.

dynamis – občasník pro přátele ETS
redakce Hana Černá (e-mail: cerna@etspraha.cz)
ročník 6, číslo 2 vyšlo 16. září 2005

Evangelikální teologický seminář – Vyšší odborná škola teologická
Stoliňská 2417/41A, 193 00 Praha 9
Telefon: 281 921 734 Fax: 281 922 989
Bankovní spojení: KB, č.ú. 27-32 52 49 02 57 / 0100
e-mail: info@etspraha.cz web: <http://www.etspraha.cz>

Informační bulletin Evangelikálního teologického semináře v Praze

dynamis

2/2005

Opravit pobořený Hospodinův oltář (1Kr 18,30)

Při zahájení nového školního roku na ETS jsme si připomněli z Hesel Jednoty bratrské Boží slovo, kde prorok Eliáš vede zápas o obnovu uctívání Hospodina jako jediného Boha Izraele. Na hoře Karmel dochází k duchovnímu střetnutí mezi Eliášem a 850 modlářskými proroky. Prorok opravuje pobořený Hospodinův oltář a vyzývá jeho jméno. Boží odpověď je viditelné znamení moci, oheň spalující oběť, kameny, půdu i vodu z příkopu kolem oltáře. A všechen lid se sklání před Hospodinem, svým jediným Bohem.

Také dnes potřebuje Církev prožít v Boží přítomnosti hlubokou duchovní obnovu a zmocnění k plnění svého poslání na úrovni jednotlivců, rodin, sborů i jednotlivých církví. V době, kdy se duchovně stmívá, vyhlížíme Boží služebníky, zmocněné Duchem svatým k prorocké službě církvi i celému našemu národu. Jsme si vědomi své odpovědnosti a toužíme stát se Božím nástrojem při přípravě lidí k oddané službě Bohu.

Také dnes potřebuje Církev prožít v Boží přítomnosti hlubokou duchovní obnovu a zmocnění k plnění svého poslání na úrovni jednotlivců, rodin, sborů i jednotlivých církví. V době, kdy se duchovně stmívá, vyhlížíme Boží služebníky, zmocněné Duchem svatým k prorocké službě církvi i celému našemu národu. Jsme si vědomi své odpovědnosti a toužíme stát se Božím nástrojem při přípravě lidí k oddané službě Bohu.

V tomto školním roce nastoupilo do denního studia 14 studentů, což je méně než v minulých letech. Z toho jsou pouze tři na teologickém směru. Do dálkového studia nastoupilo nově 5 studentů. Chceme se společně s kazateli, staršovstvy sborů a celou Církví přimlouvav a prosit, aby Bůh povolal další služebníky.

V letošním školním roce se chceme předně zaměřit na duchovní formování osobnosti studentů. Veškerá výuka na semináři, každý předmět by měl svým dílem přispět k tomu, aby byla posílena osobní víra studentů, proměňován charakter v Ježíšovu podobu a upevnilo se vědomí vlastní identity v Kristu.

O studijním pobytu Pavla Paluchníka

Po absolutoriu na ETS v roce 2002 jsem s vděčností nastoupil ke studiu na Evangelické teologické fakultě UK v Praze. Když se blížil závěr mého čtvrtého a předposledního ročníku zde, začal jsem uvažovat o možnosti vycestování do některé anglicky mluvící země za účelem studia teologie ještě v jiném než českém kontextu, poznání nových obzorů, zlepšení se v angličtině, ale také seznámení se s aktuálními zápasy a výzvami pro církve za hranicemi naší země. Prostřednictvím ETF UK a vedení Církve bratrské se mi nakonec naskytly rovnou tři reálné možnosti vycestování na Britské ostrovy. Nastalo období hledání, prosb o poznání Boží vůle a naslouchání radám svých přátel, rodiny, bratří. Jakkoliv je mož-

1. září – představuje se letošní první ročník

Nechceme jenom vyučovat o Bohu (theologia secunda), ale napomáhat tomu, aby Bůh sám promlouval ke studentům (theologia prima) a působil v nich mocí svého Ducha. Čas školních bohoslužeb, který studenti stráví společně každý týden u Božího slova ve chválahách a modlitbách, chceme naplnit novým obsahem a vytvořit prostor pro naslouchání Bohu.

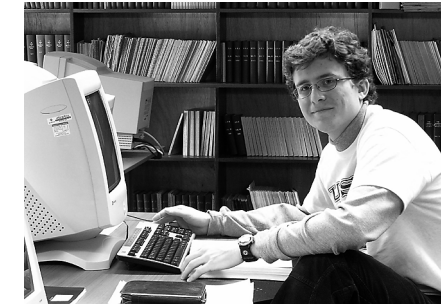
Čeká nás také náročný úkol akreditovat náš program, který podle nového školského zákona musí být nově schvalován vždy po 6 letech. Rádi bychom v příštím roce otevřeli dálkové studium oboru pastorační a sociální práce a ve spolupráci s ETF-UK dokončili práce na akre-

ditaci bakalářského studijního programu pastorační a sociální práce.

Těšíme se z toho, že po 15 letech přináší práce ETS své konkrétní výsledky. Jenom v Církvi bratrské působí v současnosti 32 kazatelů z řad absolventů ETS a další pracují na různých místech ve sboru i v odpovědných povoláních ve společnosti. Velká většina jich slouží na novějších sborech založených v posledních letech. Zkušenosti práce některých z nich jsou prezentovány v tomto čísle.

Děkujeme Bohu za jeho mnohou milost a také za váš zájem a za modlitebnou i finanční podporu naší práce.

–Karel Taschner, Th.D., ředitel ETS–

Pavel v knihovně UTC

Akademický rok 2004/2005 jsem strávil na Union Theological College (UTC), která je součástí Queens University Belfast. UTC vyznává podobné krédo jako náš ETS (což není ani na Britských ostrovech samozřejmostí), a tudíž osobní zbožnost kloubící se s odborným přístupem k teologii z evangelikálního hlediska. Škola vznikla pod reformovanou Presbyteriální církví Irska, jež je v mnohém podobná některým evangelikálním církvím u nás, kde se mísí staré tradice s touhou být probuzeným společenstvím. Právě tato církev, s níž má CB úzké kontakty, mi štědrě poskytl stipendium na tento rok.

Mým příjezdem do Belfastu začala celá série úžasných Božích potvrzení toho, že jsem na tom správném místě. Boží pokoj, jaký jsem mohl od počátku prožívat, stál v nápadném kontrastu s neklidem, hektičností a únavou posledních dnů a týdnů. Můj hlavní úkol, který jsem si vytýčil v tomto roce, bylo napsání mé diplomové práce pro ETF v Praze na téma „Důležitost Kristova lidství pro pastorační“, jímž jsem se zabýval na základě exegete listu Židům. Po svém prvním setkání s profesorem Nového zákona McCulloughem, pokorným bratrem, jsem byl nadšen, neboť velmi ochotně souhlasil s vedením mé práce. S vnitřním zaujetím mi pomáhal nacházet cesty, kudy se vydat, a čeho se zas vyvarovat. Každá další konzultace s ním byla pro mě velmi podnětná a povzbuzující, přestože bratr neváhal mou práci ani věcně kritizovat, ale vždy v duchu přátelské rady. Kromě přípravy své diplomové práce jsem navštěvoval řadu přednášek především z Nového zákona (kde jsem rovněž absolvoval i závěrečnou zkoušku z Pavlovské teologie), ale také z církevních dějin, systematické teologie (s nesmírně inspirujícím profesorem Williamem), praktické teologie nebo Starého zákona.

Asi nejvíce ze všeho jsem byl zaskočen otevřeností, přátelstvem a pokorou celého profesorského sboru na Union College, přestože mnozí z nich patří bez nadsázky ke špičce ve svém oboru. To jsem si však sám uvědomoval až časem, např. když jsem během pokračující doby pronikal do některých uznávaných odborných komentářů a článků k listu Židům, které nejednou odkazovaly právě na prof. McCullougha. Takže až zpětně jsem si uvědomil, že bych jen stěží hledal větší odborníka než je on. Přiznám se, že jsem zpočátku měl problém naučit se své vyučující oslovovat křesťanským jménem, jak je tomu (oproti našim českým fakultám) na Union College zvykem. Za centrum života UTC se považuje (hezky po irsku) pauza na kávu nebo čaj po jedenácté hodině. V tu dobu se sejdou všichni studenti a profesori spolu s veškerým školním personálem do společné jídelny a popíjí se kafe a každý se baví s kým chce. Diskutuje se, vtipkuje, doučuje řečtina a hebrejščina a sdílí se o životě. Díky těmto okamžikům se tam člověk brzy cítí jako doma.

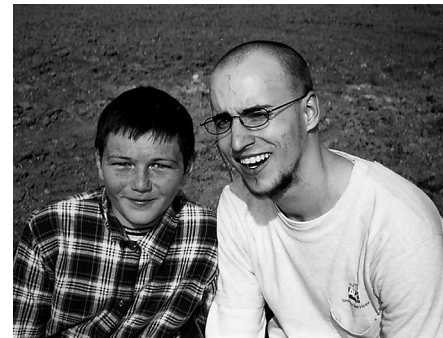
Ale studium v zahraničí v cizím jazyce pro mě nebylo jenom procházkou růžovou zahradou, a to i přesto, že jsem věděl, že jsem na místě, kde mě Bůh chce mít. Do Irska jsem sice přiletěl s dostatečnou znalostí angličtiny, abych se domluvil a rozuměl, ale trvalo ještě několik dlouhých měsíců, než jsem jakž takž pronikl do tajů a zákoutí neobvyklé výslovnosti irské angličtiny, navíc se zcela specifickým belfastským akcentem. Jazyk byl pro mě chvílemi křesťanským ohněm, ale díky tomu si užijete

i spoustu legrace z různých malých nedorozumění. A když už nic jiného, tak je to výborná škola učit se druhému člověku velmi pečlivě naslouchat a ověřit si, jak jsme jako křesťané trpěliví. A Irové trpěliví jsou a přitom si dokážou dělat legraci sami ze sebe. Ke konci mého pobytu mi nezávisle na sobě někteří místní s pobaveným úsměvem říkali, že už jsem pochopil irskou výslovnost a „zpívám“ belfastsky. Uprímně mě to zpočátku spíše poděšilo, ale z jejich strany to bylo velké ocenění, takže, proč to nevízt takhle? Musím přiznat, že studium, čtení knih, psaní (myslím, že to byl asi můj nejintenzivnější studijní rok vůbec), ale i častá konverzace a zařizování si všech praktických věcí (např. pojištění, lékař, banka) v angličtině bylo pro mě někdy vysilující. Byl jsem proto velmi vděčný, že na UTC, kde jsem i bydlel, bylo více cizinců. Spolu s bratrem z Německa, Malawi a sestrou z Maďarska jsme vytvořili skvělou mezinárodní partu, v které jsme si byli navzájem oporou i ve chvílích, kdy musíte čelit různým kulturním a jazykovým bariérám. Právě navázaná přátelství jsou jednou z nejcennějších věcí, kterou si z Irska přivážím. Mnohokrát jsem se cítil zahanben, jak byli moji irští spolužáci nebo bratři a sestry ze sboru, kam jsem byl přidělen, všímaví, pohostinní a ochotní pomoci.

Už jsem se trochu zmínil o kostelech v Belfastu. Pro Čecha je rozhodně zvláštní pocit, když snad v každé ulici v centru Belfastu, a někde téměř na každém druhém rohu, najde kostel nějaké církve. Ale to tvrzení o plných kostelech je pravda jenom zčásti. Naopak, místní věřící říkají, že mají v poslední době problém s odlivem lidí ze sborů. Celoevropský proces sekularizace zasahuje i Severní Irsko. Největší zápas asi prožívají vesnické sbory, protože mladá generace hromadně odmítá zůstat na farmách (na kterých je severoirská ekonomika víceméně závislá) a míří do měst. Po duchovní stránce jsem se cítil v době příjezdu do Belfastu spíše unaven, a tak pro mě znamenalo veliké povzbuzení, když jsem mohl navštěvovat některé probuzené sbory vyvíjející spoustu aktivit. V jednom z nich v centru města se každou neděli večer konala studentská bohoslužba, kde se scházeli mladí doslova z celého světa, kteří v Belfastu studovali na

Sirotčinec v rumunském Talpos

Letos v dubnu jsem měl možnost jet s několika lidmi do Rumunska. Když jsem poprvé slyšel, že tam některé mé kamarádky byly už dříve o prázdninách, tak mě to moc zajímalo a vyptával jsem se, jak se tam dostaly a s kým tam jely. Proto jsem byl velmi potěšen, když se mi donesla zpráva, že s nimi mohu tento rok jet, i když letos jen na pár dní. V autě nás bylo osm lidí,

Budova Union Theological College

univerzitě. Tento sbor například nabízel každý čtvrtek studené obědy pro studenty zadarmo, na které chodilo přes 600 studentů. S těmi, kdo měli zájem, byly navazovány kontakty a mohli se pak zapojit do dalších evangelizačních kurzů. Vše bylo postaveno na dobrovolnicích v církvi.

Hluboce ke mně promluvalo propojení evangelikální teologie a sociálních a misijních důrazů v jednotlivých církvích. Někdy tam na mě dýchla naléhavá starost o chudé a trpící ve světě, o nichž už v dnešní době technických vymožeností nikdo v církvi nemůže s klidným svědomím říci, že jsou „příliš daleko“ a „mimo náš dosah“. Kristova výzva být světlem světa a spolubratrem těch, kteří trpí, vnímám jako naléhavou výzvu právě pro západní (a i českou) církev. Když jsem mluvil s některými bratry z Afriky, jejichž sbory kosi hladomor a AIDS, nebo s pastorem z Pákistánu, kde je církev perzekuována, uvědomil jsem si svou apatii a schovávání se za komunistickou minulost naší „malé“ země. Právě tento bratr mi pověděl slovo, které si pamatuji dodnes. Řekl, že církev jako je např. ta v Dáfuru v Jižním Súdánu, nemají být pouze objektem našeho soucitu. Měli bychom se učit tomu, co je to tělo Kristovo, a že když trpí jeden úd, tak trpí všichni. Trpíme tedy?

Na závěr bych chtěl vyjádřit vděčnost Bohu i lidem zde v Čechách, kteří mi tuto cestu umožnili. Rád bych v příštích letech zužitkoval k Boží slávě to, co jsem mohl skrze tento rok přijmout. Nyní mě čeká závěrečný rok na fakultě, a dá-li Pán, tak časem i vikariát.

—Pavel Paluchnik, absolvent teologického zaměření, absolutorium v r. 2002—

Děti ze sirotčince v Talpos

překvapen klidem a pohodou, která na mě dýchala. Začínalo zrovna jaro a kvetly všechny stromy, tráva byla úžasně zelená a nikde žádný hluk a technika... Je fakt, že to byla vesnice, proto je asi zřejmé, že je tam jiná atmosféra než u nás v Praze nebo v jiném velkém městě. Ale v celé vesnici nebylo ani trochu betonu nebo asfaltu položeného na zemi, tím myslím,

Za absolventy

Tentokrát jsme o příspěvek do naší pravidelné rubriky poprosili dva absolventy ETS, kteří se v současné době podílejí na zakládání nových sborů. I když se jedná o stejný úkol, každá z těchto prací vzniká jiným způsobem a nás zajímalo, jak jejich vedoucí svůj úkol prožívají a jak k němu přistupují.

Pavel Trefný

absolvent teologického zaměření, absolutorium v r. 2004

Milí čtenáři Dynamisu, rád bych se s vámi podělil o několik zkušeností ze zakládání nového sboru/stanice na Rajske Zahradě v Praze. Minulý rok v září jsem dokončil svá studia na ETS, a tak jsem už rok předtím přemýšlel o tom, co dál, a hledal a modlil se, kam nás Pán jako rodinu povede. Nebylo to hledání jen mne samotného, protože jsme v té době měli s manželkou Radkou ročního syna Matěje. V jedné věci jsem však již během studia na ETS měl jasno, totiž že se chci podílet na budování konkrétního sboru-církve spíše než pracovat v nějakém hnutí nebo organizaci. Myšlenka zakládání sboru mi byla blízká už během studia, a to byl důvod, proč jsem se tímto tématem zabýval ve své absolventské práci. Ve svém křesťanském životě jsem stál u zrodu několika organizací a aktivit (Domov Sue Ryder, Atleti v akci, středoškolské English campy pro CB Vinohrady, středoškolský misijní klub tamtéž...) a je mi blízké pomoci něčím novým rozeběhnout tak, aby to fungovalo, pak práci předat a jít dál.

Myšlenka založení nového sboru/stanice Rajske Zahrady (RZ) klíčila ve sboru Církev bratrská Černý most (CBCM) několik let. Věřím, že prvním impulsem bylo právě založení misijního sboru CBCM. Byl to první pokus založit sbor na novém místě způsobem, který nebyl do té doby v naší církvi obvyklý. Hned od jeho založení rostla ve vedení tohoto mladého

že cesty byly pouze ušlapané a tráva uježděná až na hlínu. Kolem cest byly domy - některé se rozpadaly, ale stále v nich žili lidé. Všude mnoho kachen, hus, koní a Dacií. Kdo neměl Dacií, měl koně s povozem, který sloužil k přepravování jak osob tak i nejrůznějších věcí.

V budově sirotčince, ve kterém jsme i spali, bylo kolem šestnácti dětí, většina z nich chodila na základní školu. Na starost je měli čtyři

společenství touha stát se sborem, který zakládá další sbory a který v tom bude příkladem pro ostatní. Trvalo však pár let, než tento sen začal nabývat konkrétnější obrysy. Na podzim roku 2003 mne staršovstvo sboru, které bylo v této vizi jednotné, oslovilo s otázkou, zda bych se nechtěl na této práci podílet. Mně samotnému pro to srdce hned hořelo. Bylo to přesně to, co jsem si představoval, že bych rád dělal. Také jsem věděl, že po dokončení semináře nejsem ještě „hotový“ ke službě v církvi a byla mi blízká možnost spolupracovat a růst pod vedením Tomáše Grulichy, kazatele na Černém Mostě, který se mi kdysi po mém obrácení věnoval. Cesta k tomu, než nás Bůh do této práce poslal společně jako rodinu, však trvala ještě několik měsíců.

Nyní je to již přes půl roku, co se zakládání mohou věnovat naplno, a ohlédnu-li se, mám mnoho důvodů k vděčnosti za to, co Pán Bůh s námi a dílem na Rajske Zahradě učinil. Způsob zakládání sboru na RZ se podobá spíše průkopnické práci. Jelikož sbor CBCM měl v době začátku této práce necelých 40 členů, nemohl oddělit k této službě početnější skupinu lidí, a tak jsme se nejprve scházeli s jedněmi dalšími manželi z CBCM a mladým misionářským párem, který ve sboru působil.

nebo pět „tet“, pastor sboru a šéf sirotčince Iovan. Jejich den vypadal tak, že starší děti byly ve škole, když přišly, dostaly oběd a dělaly si úkoly. Mladší děti, které nechodily ještě ani do školky, byly doma. Potom, co jsme se seznámili, jsme byli celý den venku a hráli různé hry a biblí s dětmi. Důvod, proč byly děti dány do tohoto ústavu, je, že se o ně jejich matky prostě nemohou starat. Většina z nich je tam dobrovolně, jejich matka za nimi může docházet a také si je brát domů, ale některé sem byly umístěny i proto, že opravdu neměly nikoho, kdo by se o ně postaral. I přes to všechno, jak se měly před tím, mám za to, že je tam o ně dobře postaráno, a že dostávají lásku a péči, která jim buď byla odepřena, nebo pro nedostatek financí nemohla ani začít. Neříkám, že peníze řeší všechno, nebo něco mohou nahradit. Říkám jen, že v tomto kraji i málo znamená hodně a i málo může pomoci.

Dohromady jsme s dětmi byli jen čtyři dny, ale byly to ohromně požehnané dny. Všichni se o nás starali – a to i přesto, že jsme to byli my, kdo tam přivezl „pomoc“. Pokud Vás tento náš výlet zaujal a chtěli byste nějaké přesné informace o tom, jak se tomuto sirotčinci daří a co všechno v něm potřebují, obraťte se na Honzu Vupiče.

—Jindřich Papešek, student 3. ročníku teologického zaměření—

Postupně se k nám přidaly další dva manželské páry, takže je nás v současné době osm dospělých a pět dětí.

V první fázi práce jsme se zaměřili především na budování vzájemných vztahů a na společné studium Písma - abychom porozuměli tomu, kým máme jako církve být, co je naším úkolem a posláním. Také jsme dali velký důraz na modlitbu a dobré vztahy s ostatními křesťany v regionu. Začali jsme pořádat společné modlitební pochody a pravidelná modlitební setkání za Černý most a Rajske Zahradu. Jsem vděčný za to, že nás Bůh spojil a vzájemně povzbudil k duchovnímu boji za tuto oblast. Před prázdninami jsme se pokusili o první otevřené večery pro lidi z RZ-ČM, jejichž náplní bylo představení řízných zemí misionáři, kteří z nich pocházejí. Tyto večery nám pomohly se ještě více seznát a poznat naše obdarování, ale bylo velice těžké na ně někoho pozvat - proto jsme se rozhodli, že zatím podobná setkání pozastavíme, a pokusíme se nejprve navázat více přirozených vztahů tím, že se připojíme k aktivitám, které již někdo na RZ-ČM pořádá.

V současnosti nejvíce vyhlížíme to, až se přímo na Rajske Zahradu jako rodina přestěhujeme. Ještě nám jako sboru chybí kolem poloviny potřebné částky ke koupi bytu, ale doufáme, že se to s Boží pomocí podaří do

Výlet stanice Rajske Zahrady